

PREDICĂ LA DUMINICA A XXXIV-A DUPĂ RUSALII

Fiul risipitor

...Tată, am păcătuat la cer și înaintea Ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău...! (Luca XV, 21)

Frați creștini,

În Sfintele Scripturi nu este un alt lucru de care să se pomenească mai des ca despre mila și îndurarea lui Dumnezeu. Am putea spune că despre aceasta ne arată și ne dovedește aproape fiecare pagină a Bibliei. Dar nu cred să fie o Evanghelie mai mângâietoare pentru noi ca aceasta pe care am auzit-o astăzi.

Evanghelia despre fiul rătăcit ne îndreaptă privirile spre marea îndurare a lui Dumnezeu, de la care nădăjduim mântuirea sufletului. Noi toți suntem păcătoși, nu este zi, nu este ceas în care să nu supărăm pe Dumnezeu. Dacă ar fi după faptele noastre, am merita să nu mai vedem lumina soarelui, ci îndată să se deschidă pământul și să ne înghită de vii, prăbușindu-ne în întunericul cel veșnic al iadului.

Această minunată pildă a fiului cel rătăcit, risipitor sau desfrânat cum i se mai zice, este icoana în care fiecare dintre noi se recunoaște cu ușurință fără să mai fie nevoie de explicație, ci numai ascultând-o putem zice: "Acest fiu risipitor sunt eu, în cutare vreme din viața mea din trecut sau în traiul meu de astăzi, așa am fost sau așa sunt. Acest părinte bun, acest Tată Ceresc și eu l-am părăsit în multe rânduri din viața mea; am părăsit și eu casa părintească care este biserica Lui; L-am lăsat plângând în pragul ușii uitându-se după mine

cum mă depărtez de El și de casa Lui și iată mă cheamă la Sine. M-a așteptat atâta timp și n-am voit să mă întorc".

E vrednic de plâns omul acela care astăzi ascultând cuvintele Evangheliei încă nu simte un sentiment bun și nici o lacrimă nu-i pică din ochi, acum când aude scrisoarea de dragoste a Tatălui. Un astfel de împietrit la inimă și la suflet s-ar putea să rămână pe veci în haznaua pierii veșnice. De aceea să deschidem ochii sufletului ca să nu pierdem prilejul cel mai scump pentru mântuirea noastră, să auzim glasul Evangheliei de astăzi care este glasul Tatălui Ceresc și care voiește să cheme acasă pe toți fiii rătăciți, răzvrățiți, bolnavi și zdrențuiți din țara depărtării, din pământul pierzării, spre mila și dragostea Lui, spre casa Lui, spre țara Lui cea plină de bunătăți.

Un om - zice Sfânta Evanghelie - avea doi feciori. Acest om este Bunul Dumnezeu, iar cei doi fii sunt dreptii și păcătoșii. Fiul cel mai mic n-a vrut să se mai supună tatălui, ci a început să asculte sfaturile cele vătămătoare ale oamenilor răi. Într-o bună zi a rupt toate legăturile de respect și recunoștință și i-a zis: "Tată, dă-mi partea ce mi se cade de avuție".

Ispititorul, diavolul îi suflase la urechi că e timpul să-și fie singur Dumnezeu, să fie liber, să facă ce vrea, să nu mai asculte de nimeni și să-și întemeieze viața numai după cum îi dictează inima lui. Vedem de altfel că majoritatea tinerilor noștri găsesc că e bine să facă și ei tot așa. Tatăl, spune Sfânta Carte, le-a împărțit avuția.

Tânărul nostru mândru și îngâmfat și-a luat averea din mâna tatălui și a plecat cu ea într-o țară îndepărtată, probabil într-un oraș mare, unde putea găsi toate desfătărilor și plăcerile trupești. Nu se duse într-o țară mai apropiată, ci departe în țara uitării de tată. Acolo trăiește risipitorul nostru în lux și desfătări, are bani de ajuns, înmulțește sărbătorile, bancheturile și chefurile, precum și jocuri diferite unde pierde zile și nopți și unde risipește mereu din bănuții dăruți de bunul lui tată. Cumpără haine de moda cea nouă ca să semene cu fiii oamenilor mai de seamă din țara aceea, unde intră în anturajul lor. Se face și el momeala cea mai ademenitoare a femeilor ușoare și stricate.

Și așa încetul cu încetul tânărul nostru duce o viață de risipă, de plăceri și desfrâu. Toate acestea cereau bani și timp, căci grozav este păcatul desfrânării. Acest păcat înfricoșat stăpânește majoritatea lumii de astăzi căci mai peste tot este prezent duhul cel întunecat al desfrânării. În secolul nostru desfrânarea lovește cu o putere îngrozitoare, sparge vasele cele mai cinstite, înșeală mințile cele mai lăudate. Așa își bate diavolul joc de trupurile cele mai tinere, pătează obrajii cei mai curați, amăgește pe mamele cele mai tinere, iar uneori umple de necinste și pe cele mai în vârstă.

Duhul acesta diabolic nu are milă de pruncii cei nevinovați, căci face pe părinții lor de se despart unul de altul. El împietrește inimile maicilor, făcându-le ucigașe de copii, duhul desfrânării face nerușinați pe tineri și tinere ca să se poată purta necuviincios.

Acest lucru se observă nu numai la băieți, dar chiar și la fete, unii venind fără de rușine și în sfânta biserică. În felul acesta se poartă și în fața fraților lor și a tatălui lor, din care cauză au umplut de necinste și de mirare o lume întreagă. De aceea au ajuns mai rău ca animalele care nu au rațiune și cad în desfrânare rudenii apropiate și chiar părinții cu copiii lor. Nu de mult mi-a venit o veste plină de mirare, jale și vrednică de plâns: trei fete mari, surori toate, au căzut în păcatul desfrânării cu însuși tatăl lor. După ce l-au denunțat și s-au făcut cu toții de râsul lumii și al diavolului, au apucat fiecare pe drumul pedepsei vremelnice, iar dacă nu se vor întoarce la Dumnezeu va fi vai de sufletul lor în veci.

Iată, vedem că se întâmplă astăzi ca și în anticele Sodoma și Gomora de care ne vorbește Sfânta Scriptură care au fost arse cu foc și cu pucioasă din pricina păcatului acestuia scârbos. Așa s-a întâmplat și în acest cămin blestemat, și desigur sunt multe cazuri, unde a pătruns acest păcat sub diferite feluri ca: sodomia, onania și alte urgii.

Duhul acesta necurat al desfrânării face pe tineri nerușinați, nu mai au rușine nici de părinți, nici de frați sau de rudenii. Păcatul acesta de moarte a înșelat și pe unele văduve chiar bătrâne care închiriază casa tinerilor desfrânați. Multe din aceste văduve au căzut chiar ele la adânci bătrâneți în păcatul acesta urât și le-a apucat moartea fără pocăință. Vai de sufletul lor, căci au mâncat pâinea cea mai murdară făcându-se părtașe la păcatele acestea mari, pe care le-au făcut acei tineri în casele lor, adică desfrânarea și uciderea pruncilor.

Sfinții îngeri sunt îngroziți de aceste nelegiuiri care le văd pe pământ la noi, deoarece o mare parte din lume a întrecut pe cei din Sodoma și Gomora alăturându-se dobitoacelor și asemănându-se lor. Probabil că satana știe că mai are puține zile, se silește cu toată puterea să înșele lumea cu tot felul de păcate trupești. Numai așa se explică de ce este așa de răspândit acest păcat, că aproape nu este tânăr care să nu păcătuiască mai înainte de căsătoria cu cununie religioasă.

Aproape că nu întâlnești femeie care să nu-și fi omorât primul rod al pântecelui ei și aceasta de bună voie. Aproape că nu întâlnești soț care să-și păstreze patul neîntinat și care să nu fie amenințat cu dezbinarea și divorțul din cauza acestui păcat. Desfrânarea a devenit o plagă socială pentru întreaga omenire, un fel de cancer și se pare că nu mai are nici un fel de leac, decât focul mâniei dumnezeiești. Sfinții părinți numesc acest păcat turbare.

Pravila veche bisericească spune când e vorba de acest păcat că: "S-a turbat cineva asupra cuiva". Așa se explică faptul că majoritatea lumii s-a îmbolnăvit la cap. Duhul desfrânării răcnește ca un leu turbat și umblă peste tot ca să înșele pe mulți. Îl întâlnești pretutindeni, pe toate drumurile se plimbă vesel, zâmbește la toate răspântiile, se odihnește și se răsfață cel mai mult la petreceri, înșeală ochii tinerilor și stă neizgonit chiar în casele căsătoriților.

Nu este departe nici de casele văduvelor, râde pe străzi, se răsfață în târguri, făgăduiește lucruri mari, îl cheamă pe om la beție, la glume urâte, la mâncăruri și la întâlniri

păcătoase. Duhul desfrânării bate la poarta fiecărui muritor, deschide ușa multor case și fereastra multor inimi. Înmoaie cugetele celor mai tari și vorbește tuturor la ureche, spunându-le că e ceva firesc și că acesta nu este un păcat sau că este un păcat prea mic; așa înșeală pe mulți șoptindu-le la ureche și chiar prin gura unor medici care afirmă că fără acest păcat nu pot trăi, se îmbolnăvesc, înnebunesc. Minciuni!

Dar unde nu umblă el să caute suflete omenești, în care sat nu-l întâlnești și în ce oraș nu domnește el fără nici o jenă? Umblă peste tot și intră nepoftit, dacă omul nu are ușile și ferestrele zăvorâte și încuiate cu cheile credinței și ale sfințeniei din Biserică. Când intră păcatul desfrânării în mintea tinerilor și chiar a copiilor, nimeni nu se mai înțelege cu ei. Așa mi se plângea o mamă care avea un băiețel de 13 ani, că acesta îi spuse într-o zi maică-si că, dacă nu-l lasă să aducă acasă pe fetița de 12 ani cu care vorbea de multă vreme și să trăiască împreună amândoi, se spânzură. Iată duhul necurat, iată isprăvile petrecerilor.

Mulți copii, în special fete care au crescut de mici în familii despărțite, ajung la 14-15 ani și nu mai ascultă de mamă, o părăsesc și se atașează tatălui care le dă voie să-și facă toate plăcerile vinovate; până la urmă totul se sfârșește cu cele mai grele urmări, căci ajung ca cele trei fete care trăiau cu tatăl lor de care ați auzit mai sus și vor avea o viață foarte dezastruoasă. Vai de sufletul lor și al acestor părinți. Iată fiii pierduți, iată copiii rătăciți pe căile îndepărtate de Tatăl ceresc. Aveți de plâns părinți care aveți astăzi copii!

Sfinții părinți ne sfătuiesc să fugim de acest păcat și să ne îndepărtăm de lucrurile sau cauzele ce duc la acest păcat. Tot ceea ce ne întinează cele cinci simțuri ale noastre să lepădăm de la noi. Fericit este cel ce nu păcătuiește cu privirea, căci acest păcat intră mai întâi prin ochi și urechi, născându-se aproape nevăzut.

Începe a lucra apoi gândul și imaginația, mintea și voința.

O copilă, cuminte și cu părinți credincioși care au crescut-o în frica lui Dumnezeu, a venit la mine într-un hohot de plâns cu șiroaie de lacrimi ca să mă întrebe ce să facă și cum să scape de urmărirea unor imagini blestamate pe care le văzuse. Biata copilă a fost prinsă într-un moment de slăbiciune și, din curiozitate, s-a dus și ea cu una din colegile ei și a privit o revistă pornografică venită de la cei care-și zic oameni liberi. Cele ce a văzut ea în acea revistă au trezit simțurile ei, i-au iritat nervii și i s-a născut imediat în minte păcatul desfrânării.

Prin vederea acelor imagini a intrat duhul necurat și a pus stăpânire pe mintea ei, nemaieșindu-i din cap acele imagini stricătoare de suflet. Întotdeauna le vedea în fața ochilor. Îi tulbura și-i spurca mintea. Iată cât de repede intră păcatul și ce ușor poate fi aruncat omul în prăpastia desfrânării. Când vă spunem că revistele acestea strică sufletul și viața copiilor, la mulți vi se par glume. Când vă spunem să nu dați voie copiilor să privească orice la televizor, că le stricați sufletul și-i pierdeți, nu luați aminte. Este un așa de mare rău, că nu putem vorbi îndeajuns.

Un mare pictor italian a pictat un tablou cu ieșirea sufletului unui om păcătos. Ce vedem în acest tablou? O ceată de diavoli din care unul îi arată muribundului un tablou cu o femeie goală pe care acesta îl avea în casă căci sunt unii oameni care au în casele lor diferite nuduri cu rame foarte scumpe, iar Chipul Domnului Hristos și al Maicii Sale, ori nu-l au deloc, ori abia se vede mic în câte o iconiță aruncată în colțul casei plină de praf, iar aceștia își mai zic și creștini.

În multe case am văzut, când am fost cu botezul, camere întregi pline cu fel de fel de imagini din reviste pornografice așezate cu mare grijă. Iată, și-au făcut casa un templu idolesc la care se închină. Acesta este un mare rău în lume. Vedem cum omul își arată pe față pe cine iubește mai mult. De aceea și necuratul vine pe patul de moarte și-i arată desfrânatului icoana pe care a ținut-o în casă tot timpul, la care a privit cu plăcere și cu care îl are la mână înaintea Dreptului Judecător.

Păcatul acesta al desfrânării este cu atât mai periculos și mai greu de lăsat de el, cu cât a trecut mai mult timp și a devenit o obișnuință pentru om, căci i s-a făcut ca o lege a firii lui și-l silește să treacă peste orice punând stăpânire pe toate simțurile lui. A fost de-ajuns până l-a făcut o dată și apoi nu s-a mai putut desbăra de această patimă urâtă.

Un părinte bisericesc ne spune o întâmplare adevărată, dându-ne ca pildă și arătându-ne printr-o istorioară cum ajunge păcatul stăpân pe viața omului chiar dacă-l primește numai o singură dată. Împărăteasa, soția lui Nin împăratul asirienilor a fost ispitită de duhul mândriei că ar fi o mare fericire pentru ea să poruncească de pe tronul împărătesc și să conducă și ea numai o zi împărăția asirienilor. A rugat pe bărbatul ei să o lase să se bucure și ea măcar o zi de această mărire lumească.

La început împăratul n-a aprobat dorința femeii, spunând că este un lucru necuviincios și că bucuros îi dă orice altceva, dar nu poate trece stăpânirea împărăției în mâinile unei femei. "Bine - răspunse împărăteasa - dar ce mare lucru este o zi?!" Începu apoi să plângă și să-l roage, încât lacrimile și rugămintea ei ademenitoare l-au biruit pe împărat și i-a făcut pofta de a fi stăpână, să facă numai ce vrea dar numai pentru o singură zi.

Îndată ce femeia plină de mândrie a primit pe cap diadema împărătească, a apucat în mână sceptrul și a șezut pe scaunul împărătesc, a pus mâna pe pecetea împărăției și văzând tot poporul gata de ascultare la poruncile ei, ascultați ce a făcut! Cea dintâi poruncă a dat-o ca ostașii să lege de mâini și de picioare pe bărbatul ei, pe Nin împăratul pe făcătorul ei de bine, iar apoi să-i taie capul. Lucrul acesta s-a făcut cu adevărat întocmai.

Iată cum pune păcatul stăpânire pe inima omului, pe mintea lui. Vedeți cum și-a pierdut împărăția și viața acest împărat pentru că a ascultat numai o dată de femeia șireată care rămâne stăpână și împărăteasă toată viața. Iată așa este și păcatul, îi dai voie să intre odată, numai o zi și ai terminat cu libertatea, cu puterea ta de voință. Ai ajuns rob păcatului. De acum el vorbește, el conduce.

De păcat vorbești mereu cu plăcere, când te culci gândul tău este până adormi tot la el, când te scoli gândul tău la el fugе. Nu te înduioșează lacrimile orfanilor, nu te opresc plângerile femeii tale pe care o lași și te duci în casă străină. O singură zi sau o singură noapte te-ai dus în casa unei femei desfrânate și acolo ai rămas rob, nu mai vezi, nu mai auzi, nu mai vrei să mai știi nimic de ai tăi.

Pe soția ta cu care ai cununia religioasă n-o mai poți suferi, copilașii tăi al căror tată ești îi părăsești și nu vrei să știi de ei, aducându-le lor cele de trebuință. Căsuța care altădată era așa de frumoasă și atrăgătoare, de acum îți este neagră, plină de întuneric și nu mai poți intra în ea. Toată bucuria și dragostea ta le-ai pierdut, le-ai risipit într-o zi, într-o noapte, într-o clipă, ca ticălosul împărat din povestire. Din om liber într-o clipă ai devenit și tu rob al unei femei desfrânate. Grozave sunt ravagiile acestui păcat, căci împreună cu sufletul distruge și trupul și-l face să cadă într-o mare deznădejde.

Acolo unde unul din soți este căzut în păcatul desfrânării, treburile nu mai merg bine, toate merg de-a-ndoaselea. În casă intră cearta și bătaia, în curte intră paguba, căci le mor vitele, păsările, n-au nici un spor la bani, se îmbolnăvesc când unul, când altul, își fac între ei viața amară și nu știu de ce. Pe cel desfrânat îl roade mereu viermele deznădejdii. De aceea toți care sunt căzuți în păcatul acesta greu al desfrânării, al risipei și al rătăcirii sufletești și trupești nu vor avea pace și liniște sufletească la ei nu va înceta bătaia și supărarea, nu vor înceta necazurile din casa și viața lor până când nu se vor întoarce ca fiul rătăcit înapoi la Tatăl, la Bunul Dumnezeu, la Biserică, la credință, la sfințenie.

De aceea merg mulți pe la toate bisericile cu pomelnice ca să se roage preoții și să se îndrepte lucrurile în casa lor, dar de păcatul acesta nu vor să se lase. Iată de ce Dumnezeu nu vrea să-i asculte și rugăciunile nu le sunt primite și tot mai rău le va merge. Să ia aminte toți că nu e de glumă cu păcatul acesta.

După ce fiul cel pierdut și-a cheltuit toți bănișorii pe care-i avea de la tatăl său, după ce au trecut ani de zile și i s-au rupt hăinuțele și încălțăminte din picioare, iată că în acea țară mai veni și o foamete mare. Fiind constrâns din toate părțile, a fost nevoit să intre slugă la un om bogat, iar acela l-a trimis să-i pască porcii. Așa se întâmplă cu atâția fii pierduți ai vremii noastre. Până nu ajung ei în starea aceasta de plâns, cu sufletul și cu trupul zdrențuite de păcate, ca o cârpă cu care ștergi pe jos, până nu cugetă serios la viața lor și nu-și vin în fire să se trezească la adevăr, nu se întorc.

Dar când se vede încolțit fiul rătăcit din toate părțile, când se vede sărac și bolnav, părăsit de cei dragi și se mai vede și plin de păcate, înstrăinat de tot binele, de casă și de ai săi, atunci îi apar în fața ochilor trei tablouri. Acestea sunt: trecutul, prezentul și viitorul său. Atunci începe să se întrebe el: "Ce eram eu acum câțiva ani?" Își aduce aminte de libertatea lui, de fericirea pe care o simțea lângă părinți, de dragostea lor, cum ședea cu ei la masă, cât era de prețuit și onorat de toți.

După ce arată ochilor minții lui tabloul amintirilor trecutului, starea lui așa de fericită, privește apoi imediat și se uită pe lângă el și se vede în tabloul prezentului cât a ajuns de nenorocit; vede zdrențele care-i curg, foamea care-l chinuie, durerile din șolduri și din oase și mai ales nenorocita stare în care se află să fie și păzitor de porci.

Când privește mai departe, fiul rătăcit vede celălalt tablou, al viitorului, vede că dacă continuă așa se apropie moartea și parcă simte durerile sfâșietoare ale agoniei, arsurile grozave ale foamei, iar din mijlocul acestor gânduri care-l frământă mereu îi vin grozave muștrări de conștiință. Un strigăt din adâncul inimii îl îndeamnă să scape de această tristă soartă și atunci zice: "Mă voi scula și mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: Tată scump, greșit-am la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă chemi tu fiul tău, dar primește-mă și pe mine ca pe unul din slugile tale!"

Iată, plin de încredere, pornește la tatăl. Omul păcătos și rătăcit se întoarce la Dumnezeu și la Sfânta lui Biserică. Plin apoi de smerenie și cu lacrimi în ochi, își mărturisește păcatele cu pocăință înaintea duhovnicului. Hotărârea temeinică de a nu mai sta nici o clipă în păcat, spovedania sinceră, canonul după spovedanie, faptele cele bune, mergerea la sfânta biserică, mai ales duminicile, și hrănirea sufletului cu sfintele învățături, cântări și rugăciuni din biserică, toate acestea precum și altele îl fac pe om, pe fiul rătăcit să ajungă la Tată.

Păcatele trebuie plânse aici, căci dacă nu le plângem aici și nu ne spălăm acum sufletul cu lacrimile pocăinței, vom plânge în iad fără nici un folos. Trupul acesta este un mare vrăjmaș și trădător al sufletului. Toți creștinii adevărați s-au purtat cu asprime față de el, fiindcă poftele lui sunt împotriva mântuirii sufletului.

Pilda Sfintei Evanghelii de astăzi se potrivește tuturor muritorilor de pe pământ; căci cu toții am rătăcit calea vieții celei curate și neprihănite și am preferat o viață de risipă, neregulată, plină de păcate și slăbiciuni omenești. Bunul Dumnezeu nu ne pedepsește că am rătăcit calea și am făcut păcate, deoarece El știe firea omenească cât este de înclinată spre rău și supusă păcatului, dar ne va osândi pentru că nu vrem să ne întoarcem din calea rătăcirii la El, cum s-a întors fiul rătăcit.

Omul simte plăcerea să facă păcate, iubește patimile cele urâte, nu vrea să renunțe niciodată la ele. Nu vrea să iasă din această stare de întuneric, iar dacă trece timp prea mult ajunge să cadă în păcatul deznădejdiei, căci întristează pe Duhul Sfânt prea mult și se depărtează de la el, ajungând să cadă în păcatul lui Iuda, care s-a spânzurat. O mulțime de oameni își iau viața prin spânzurare. Când auzi că s-au spânzurat oameni mari, intelectuali, directori, doctori, profesori, te întrebi: "Oare ce le lipsea oamenilor acestora de s-au spânzurat?"

Aceștia să știți că s-au depărtat încetul cu încetul de credință, de Biserică și de Dumnezeu și așa s-a lipit apoi diavolul de trupul și de sufletul lor. Le-a dat deznădejdea și i-a

învățat să-și pună ștreangul de gât. Acolo duc nepăsarea de credință, păcatele îngrămădite și lipsa de sfințenie a Bisericii. De aceea se lipesc toate farmecele, toate vrăjile și duhurile necurate de cei care nu vin la biserică cu anii, de cei care nu se spovedesc și nu se împărtășesc.

Să se știe clar că cei care nu vin la biserică, cei care nu se spovedesc, cei care nu se lasă de beție, de păcatul desfrânării și trăiesc necununați, cei care nu se lasă de înjurat, de drăcuit și de fumat, cei care nu se lasă de vrăji, descântece și spiritism, de pârâciuni și dușmăanii și toate lucrurile diavolului, cei care nu se lasă de toate acestea nu s-au întors încă la Tatăl. Aceia nu s-au trezit la viață, nu au înviat din moartea păcatelor, ei stau tot în mormânt și tot departe, ca fiul rătăcit în țara uitării, pascănd porcii pe care diavolul i-a dat în primire, păcatele.

Fericiți sunt toți cei ce au parte de întâia înviere, se zice la Apocalipsă. Întâia înviere, frați creștini, este să înviem din moartea păcatelor la o viață nouă trăită cu Hristos, în Biserica Lui cea sfântă, într-o continuă sfințenie și dragoste de cele cerești. Cine nu înviază așa nu va învia la ziua judecării, pentru fericire, ci pentru osândire veșnică. De aceea luați aminte ca aceste cuvinte să nu treacă pe la ureche și să vă fie atunci de mărturie, ci de mântuire.

Ne spune mai departe Domnul Hristos, în pilda pe care am ascultat-o astăzi, că, după ce fiul rătăcit s-a întors acasă, tatăl a poruncit slugilor sale să aducă haina cea dintâi, să-i pună inel în mână, încălțăminte în picioarele lui și să fie jertfit vițelul cel mai gras. Cu toții să mănânce și să se veselească, pentru că fiul acesta era mort și a înviat, era pierdut și s-a aflat. Mare bucurie se face în cer pentru un păcătos care se întoarce la Dumnezeu cu toată inima.

Se bucură îngerii și sfinții împreună cu Tatăl Ceresc, se bucură pentru că a întors spatele diavolului și s-a lepădat de păcate. Se bucură că a rușinat pe stana, l-a biruit întorcându-se la dreapta credință. Să nu ne batem cu pumnul în piept și să zicem că suntem credincioși, dacă se mai află la noi acele păcate care le-am amintit mai sus. Să vedem acum mai amănunțit explicația acestei pilde.

Tatăl care ne așteaptă este Dumnezeu, Bunul și Atotputernicul, Cel care ne-a creat, Ziditorul; fiul cel pierdut suntem noi toți, căci toți am rătăcit și ne-am depărtat de El. Avera, bogăția pe care a primit-o fiul rătăcit de la tatăl sunt anii și zilele pe care le risipim fără folos sau în scopuri rele, mai sunt sănătatea, frumusețea, înțelepciunea și puterea.

Roșcovele pe care le mâncau porcii sunt niște fructe care întâi au un gust dulce și puțin aromat, iar mai apoi lasă un gust amar, dispărând toată aroma. Așa și păcatul, mai ales desfrânarea, nu satură, mai mult umple viața de amărăciuni, fie a bărbatului, fie a femeii. Câți nu sunt la pușcărie pentru o clipă de plăcere, câți nu sunt în spitale, câte fete nu și-au pierdut mintea, nu și-au pierdut cinstea, fecioria, pentru o clipă de plăcere?! Câte nu și-au distrus complet sănătatea cu avorturile?! Și pentru ce toate acestea?! Pentru câteva secunde de

plăcere. Iată că păcatul nu satură, ci, din contră, lasă un gol mai mare; așa este păcatul acesta al desfrânării.

Vițelul cel gras și înjunghiat este Domnul Hristos, care s-a răstignit, s-a jertfit pentru noi și se jertfește mereu la Sfânta Liturghie. Haina cea dintâi care se dă celui întors la Tatăl este reînnoirea Sfântului Botez prin taina Sfintei Spovedanii curate. Cine se spovedește bine spunând toate păcatele cu căință și cu lacrimi, cu părere de rău, acela își reînnoiește botezul, se face ca un copil mic botezat atunci. Inelul pe care-l primește în mână lui înseamnă aureola nemuririi și legătura cu Mirele Ceresc. Încălțăminte din picioare închipuie umblarea pe Calea Domnului și dreptul de a propovădui ce a făcut Dumnezeu pentru el.

Feciorul cel mai mare care era la câmp închipuie sfinții care s-au ostenit și prin multe chinuri au ajuns la sfințenie și la bucuria cerească. Omul bogat la care a fost slugă fiul cel pierdut este diavolul. Domnul Hristos îl numește bogat pentru că într-adevăr el are cele mai multe suflete și în iad și aici pe pământ. Am auzit pe unii, sărmanii de ei, care zic că mai bine se duc în iad, că acolo sunt mai mulți și acolo în iad sunt și cei mai deștepți și mai învățați, de ce să se ducă în rai cu proștii! Sărmanii de ei, ce-i învață diavolul!

Dacă ar putea suferi aici pe pământ să le pună demonii numai mâinile la frigare, atunci să vedem! Turma de porci e turma păcatelor la care se angajează omul să slujească pe pământ. Țara îndepărtată unde a fugit fiul rătăcit înseamnă timpul cât a stat omul în păcate până la întoarcerea lui la spovedanie, la pocăință, căci unii au stat 20-30 de ani până s-au spovedit. Alții au stat 50-70 de ani, alții stau robi până la sfârșit și slujesc toată viața îngrijind bine porcii stăpânului lor, diavolul.

Pe patul morții, când li se deschid ochii sufletului și văd cui i-au slujit, atunci trimit și ei repede după preot să-i spovedească și să-i împărtășească. Sunt și acum mulți părinți și propovăduitori ai satanei, care atunci când văd pe cineva, un copil, o fată, un băiat care apucă calea aceasta mai curată și Sfântă a Bisericii se împotrivesc și le spun: "De ce acum, la bătrânețe, să te pocăiești?" Iată ce învață demonul să zică. Dar să se știe că, la toți acei care amână pocăința, pot să vină și o sută de preoți să-i spovedească și să-i împărtășească pe patul de moarte, nimeni nu le garantează mântuirea, salvarea sufletului, dacă toată viața n-au vrut să știe de Dumnezeu.

Haideți astăzi, frați creștini, să ne sculăm din păcate și să zicem cu toată inima: "De astăzi mă întorc la Tatăl Ceresc și vreau să las porcii păcatelor, să nu mai slujesc diavolului, făcând poftele lui. Vreau de azi înainte să nu mai lipsesc de la casa lui Dumnezeu; vreau și eu să spun: "Tată scump, greșit-am la cer și înaintea Ta și nu mai sunt vrednic să mă chemi fiul Tău, primește-mă ca pe una din slugile Tale!"

Să ne întoarcem cu toată inima astăzi, să nu mai zăbovim nici o clipă, căci mâine poate fi prea târziu; să ne grăbim astăzi până nu se închid ușile milostivirii lui Dumnezeu și până nu suntem duși de alții la judecata veșnică astăzi, până când nu vine biciul mâniei lui

Dumnezeu, până nu vine focul urgiei Lui, astăzi, cât mai avem ziuă și mai strălucește soarele milostivirii Sale peste cei bui și peste cei răi, până nu vine judecata cea din urmă, până nu ni se închid ochii și nu se mai poate face nimic.

Să strigăm din adâncul sufletului cu căință și cu lacrimi:

Rugăciune

O, Părinte Ceresc, Tată scump și bun, Dumnezeul nostru pe care Te-am părăsit, care ești bogat în milă, în bunătate și răbdare, trimite peste noi Harul Tău Ceresc și peste toți fiii Tăi care sunt pecetluiți cu Sfântul Botez și întoarce-i, Doamne, din căile pierzării, căci știi neputința firii noastre și cât este de mare zavistia demonilor împotriva noastră. Trimite, Doamne, peste noi toate câte știi că ne sunt de trebuință, ca să ne facă să ne întoarcem la Tine și să-Ți slujim în toate zilele vieții noastre, făcând numai voia Ta cea sfântă și aici și în vecii vecilor. Amin.